

Dictamen en relació amb la consulta formulada pel Delegat de Protecció de Dades d'un ens públic en relació amb l'obligació de facilitar el nom i cognoms dels professionals que han accedit a la informació recollida a la història clínica del pacient un cop ha estat publicada la Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (Sala Primera) en l'assumpte C-579/21

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una consulta formulada pel Delegat de Protecció de Dades (DPD) d'un ens públic en relació amb l'obligació de facilitar el nom i cognoms dels professionals que han accedit a la informació recollida a la història clínica del pacient un cop ha estat publicada la Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (Sala Primera) en l'assumpte C-579/21

En concret el DPD sol·licita:

“(...) si, a partir de les manifestacions del Tribunal de Justícia de la Unió, cal entendre que no és adequat des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, facilitar la identitat dels professionals que han accedit a la informació inclosa a la història clínica, o si, per contra, la interpretació del Tribunal de Justícia és compatible amb la identificació d'aquests professionals, tal com ha manifestat aquesta Autoritat a l'Informe IAI 3/2023 que s'emet a petició de la GAIP, entre altres, així com el parer d'aquesta Autoritat respecte de si el pronunciament del Tribunal de Justícia de la Unió afecta en cap punt a l'exercici, en el marc de la transparència, al registre d'accessos a la història clínica.”

Analitzada la consulta, i vista la normativa vigent aplicable, d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica, emeto el dictamen següent:

I

(...)

II

El DPD de l'ens públic, fa referència en la seva consulta a la Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, 22 de juny de 2023, en l'assumpte C-579/21, que té per objecte una decisió prejudicial plantejada d'acord amb l'article 267 TFUE pel Tribunal Contenciós-Administratiu de Finlàndia, en el context d'un recurs contra la decisió del Supervisor de Dades de Finlàndia segons el qual, les dades personals dels empleats del banc que havien tractat les dades del recurrent no eren dades personals d'aquest i, per tant, no se li reconeixia el dret a accedir-hi.

Per tal de donar resposta a les qüestions plantejades escau analitzar, en primer lloc el contingut de la Sentència esmentada i, en concret les qüestions prejudicials primera i segona de la Sentència que estan resumides en el punt 37 d'aquesta en els termes següents: *“el órgano jurisdiccional remitente pregunta, en esencia, si el artículo 15, apartado 1, del RGPD debe interpretarse en el sentido de que la información relativa a operaciones de consulta de datos personales de una persona sobre las fechas y los fines de estas operaciones, así como sobre la identidad de las personas físicas que las llevaron a cabo, constituye información que esa persona tiene derecho a obtener del responsable del tratamiento en virtud de la citada disposición.”.*

El Tribuna exposa que, *“Con carácter preliminar, procede recordar que, según reiterada jurisprudencia, la interpretación de una disposición del Derecho de la Unión requiere tener en cuenta no solo su tenor, sino también el contexto en el que se inscribe, así como los objetivos y la finalidad que persigue el acto del que forma parte[sentencia de 12 de enero de 2023, Österreichische Post (Información relativa a los destinatarios de datos personales), C-154/21, EU:C:2023:3, apartado 29].”* (apartat 38)

Així, pel que fa al contingut de l'article 15.1 RGPD, la Sentència exposa, *“esta disposición establece que el interesado tiene derecho a obtener del responsable del tratamiento confirmación de si se están tratando o no datos personales que le conciernen y, en tal caso, derecho de acceso a los datos personales y a la información relativa, en particular, a los fines del tratamiento y a los destinatarios o a las categorías de destinatarios a los que se comunicaron o serán comunicados esos datos personales”.* (apartat 39)

Pel que fa a l'anàlisi contextual, el Tribunal considera que l'article 15.1 RGPD, *“constituye una de las disposiciones que tienen por objeto garantizar, en favor del interesado, la transparencia de los modos de tratamiento de los datos personales.”*(apartat 53)

En el cas d'autos la Sentència planteja:

“Si bien del artículo 15, apartado 1, letra c), del RGPD se desprende que el interesado tiene derecho a obtener del responsable del tratamiento la información relativa a los destinatarios o a las categorías de destinatarios a los que se comunicaron o serán comunicados los datos personales, los empleados del responsable del tratamiento no pueden considerarse «destinatarios», en el sentido del artículo 15, apartado 1, letra c), del RGPD, tal como se ha recordado en los apartados 47 y 48 de la presente sentencia, cuando traten datos personales bajo la autoridad de dicho responsable y de conformidad con sus instrucciones, como ha señalado el Abogado General en el punto 63 de sus conclusiones.(73)

A este respecto, es importante subrayar que, de conformidad con el artículo 29 del RGPD, cualquier persona que actúe bajo la autoridad del responsable del tratamiento y tenga acceso a datos personales solo podrá tratarlos siguiendo instrucciones de dicho responsable.(74)

Tanmateix, la Sentència analitza la possibilitat de facilitar les dades personals dels empleats, en aquest cas de l'entitat bancària, quan aquestes puguin ser necessàries per verificar la licitud del tractament de les dades de la persona que presenta el recurs:

“Dicho esto, la información contenida en los datos de protocolo relativa a las personas que llevaron a cabo la consulta de los datos personales del interesado podría constituir información comprendida en el ámbito de aplicación del artículo 4, punto 1, del RGPD, tal como se ha recordado en el apartado 41 de la presente sentencia, que le permitiría verificar la licitud del tratamiento de que fueron objeto sus datos y, en particular, asegurarse de que las operaciones de tratamiento se han realizado efectivamente bajo la autoridad del responsable del tratamiento y de conformidad con sus instrucciones.(75)

(...)

En efecto, en virtud del considerando 4 del RGPD, el derecho a la protección de los datos personales no es un derecho absoluto, puesto que debe considerarse en relación con su función en la sociedad y mantener el equilibrio con otros derechos fundamentales (véase, en este sentido, la sentencia de 16 de julio de 2020, Facebook Ireland y Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, apartado 172). (78)

Pues bien, aun suponiendo que la comunicación de la información relativa a la identidad de los empleados del responsable del tratamiento al interesado en el tratamiento sea necesaria para que este se asegure de la licitud del tratamiento de sus datos personales, dicha comunicación puede, sin embargo, vulnerar los derechos y libertades de esos empleados.(79)

En estas circunstancias, en caso de conflicto entre, por un lado, el ejercicio del derecho de acceso que garantice la eficacia de los derechos reconocidos por el RGPD al interesado y, por otro, los derechos o libertades de otros, procede efectuar una ponderación entre los derechos y libertades en cuestión. Siempre que sea posible, ha de optarse por modalidades que no vulneren los derechos o libertades de otros, teniendo en cuenta que, como se desprende del considerando 63 del RGPD, esas consideraciones no deben «tener como resultado la negativa a prestar toda la información al interesado» (véase, en este sentido, la sentencia de 4 de mayo de 2023, Österreichische Datenschutzbehörde y CRIF, C-487/21,EU:C:2023:369, apartado 44). (80)

Sin embargo, en segundo término, de la resolución de remisión se desprende que J. M. no solicita la comunicación de la información relativa a la identidad de los empleados de Pankki S que llevaron a cabo las operaciones de consulta de sus datos personales por pensar que no actuaran efectivamente bajo la autoridad y de conformidad con las instrucciones del responsable del tratamiento, sino que parece dudar de la veracidad de la información relativa al fin de esas consultas que le comunico Pankki S. (81)

En tales circunstancias, si el interesado considerase que la información comunicada por el responsable del tratamiento es insuficiente para permitirle disipar las dudas que alberga en cuanto a la finalidad del tratamiento de que han sido objeto sus datos personales, dispone, sobre la base del artículo 77, apartado 1, del RGPD, del derecho a presentar una reclamación ante la autoridad de control, autoridad que ostenta la facultad, en virtud del artículo 58, apartado 1, letra a), de ese Reglamento, de solicitar al responsable del tratamiento que le facilite cualquier información que requiera para examinar la reclamación del interesado.

(...)”

En aquest context i amb les circumstàncies concretes descrites en la Sentència, el Tribunal resol la qüestió prejudicial en els termes següents:

“El artículo 15, apartado 1, del Reglamento 2016/679 debe interpretarse en el sentido de que la información relativa a operaciones de consulta de datos personales de una persona, relativas a las fechas y a los fines de estas operaciones, constituye información que esa persona tiene derecho a obtener del responsable del tratamiento en virtud de esa disposición. En cambio, dicha disposición no consagra tal derecho en lo que respecta a la información relativa a la identidad de los empleados de dicho responsable que llevaron acabo esas operaciones bajo su autoridad y de conformidad con sus instrucciones, a menos que esa información sea indispensable para permitir al interesado ejercer efectivamente los derechos que le confiere ese Reglamento y siempre bajo la condición de que se tengan en cuenta los derechos y libertades de esos empleados.”

Ateses aquestes conclusions el DPD planteja la seva consulta, reproduïda en els antecedents d'aquest dictamen, relativa a si cal entendre que no és adequat des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, facilitar la identitat dels professionals que han accedit a la informació inclosa a la història clínica, o si, per contra, la interpretació del Tribunal de Justícia és compatible amb la identificació d'aquests professionals, tal com ha manifestat aquesta Autoritat a l'Informe IAI 3/2023 que s'emet a petició de la GAIP. Així com el parer de l' Autoritat respecte de si el pronunciament del Tribunal de Justícia de la Unió afecta en cap punt a l'exercici, en el marc de la transparència, al registre d'accessos a la història clínica.

III

Cal posar de manifest que aquesta Autoritat ha analitzat el dret d'accés dels interessats a la seva història clínica i la possibilitat de comunicar la identitat dels professionals que hi han accedit, entre altres, en els dictàmens CNS 15/2016, CNS 8/2019, CNS 53/2019 o CNS 48/2021, que es poden consultar al web www.apdcat.cat.

A més, aquesta qüestió també ha estat objecte d'anàlisi en resposta a les sol·licituds d'informe per part de la GAIP, per a la resolució de determinades reclamacions del dret d'accés, com per exemple, el citat pel DPD, l'Informe IAI 3/2023 o els Informes IAI 5/2022 i IAI 28/2020, que també es poden consultar al web de l'APDCAT.

D'entrada, es pot avançar que la Sentència del Tribunal de Justícia de la UE de 22 de juny de 2023, analitzada, en cap cas afectaria a la interpretació que aquesta Autoritat ha efectuat sobre l'abast de l'article 15.1 de l'RGPD -sinó que, al contrari- considerem que estaria en la mateixa línia argumental.

Així, pel que fa a l'abast de l'article 15.1 de l'RGPD, aquesta Autoritat ha analitzat en els seus informes i dictàmens, en primer lloc, el contingut de l'article 15.1 RGPD, que disposa el següent:

“1. El interesado tendrá derecho a obtener del responsable del tratamiento confirmación de si se están tratando o no datos personales que le conciernen y, en tal caso, derecho de acceso a los datos personales y a la siguiente información:

a) los fines del tratamiento;

b) las categorías de datos personales de que se trate;

c) los destinatarios o las categorías de destinatarios a los que se comunicaron o serán comunicados los datos personales, en particular destinatarios en terceros u organizaciones internacionales;

d) de ser posible, el plazo previsto de conservación de los datos personales o, de no ser posible, los criterios utilizados para determinar este plazo;

e) la existencia del derecho a solicitar del responsable la rectificación o supresión de datos personales o la limitación del tratamiento de datos personales relativos al interesado, o a oponerse a dicho tratamiento;

f) el derecho a presentar una reclamación ante una autoridad de control;

g) cuando los datos personales no se hayan obtenido del interesado, cualquier información disponible sobre su origen;

h) la existencia de decisiones automatizadas, incluida la elaboración de perfiles, a que se refiere el artículo 22, apartados 1 y 4, y, al menos en tales casos, información significativa sobre la lógica aplicada, así como la importancia y las consecuencias previstas de dicho tratamiento para el interesado.

(...).”

Aquest precepte reconeix el dret de la persona afectada o interessada a sol·licitar i a obtenir del responsable del tractament una còpia de les seves dades personals sotmeses a tractament, inclosa determinada informació sobre aquest tractament, com ara, la finalitat del tractament i els destinataris a qui s'hagi comunicat o es prevegi comunicar aquestes dades (art. 15.1.c) RGPD).

L'article 4.9 de l'RGPD defineix com a destinatari, “la persona física o jurídica, autoridad pública, servicio u otro organismo al que se comuniquen datos personales, se trate o no de un tercero. (...)”.

Si bé l'RGPD no conté una definició del que cal entendre per “comunicació”, sembla evident que no poden considerar-se com a tals els accessos del personal del propi responsable (els hospitals o centres sanitaris en el cas de l'HC), atès que aquest personal forma part del responsable i actua sota el seu control i les seves directius. Només quan es surti de l'àmbit del responsable es podrà considerar que estem davant d'un “destinatari” a qui “es comuniquen” les dades personals, als efectes de la definició de l'article 4.9 de l'RGPD.

Així, la conclusió dels dictàmens emesos per aquesta Autoritat és que l'accés per part de persones que duen a terme les seves funcions professionals com a part integrant de l'entitat responsable (com a exemple, els professionals assistencials o d'administració i gestió de l'Hospital), no suposaria pròpiament una “comunicació” als efectes de la normativa de protecció de dades ja que les dades de l'afectat (el pacient titular de l'HC) no surten del control i de l'àmbit de gestió del propi responsable.

Per tant, l'accés a la identitat dels professionals concrets que han accedit a l'HC no formaria part de la informació que l'article 15.1 de l'RGPD exigeix que cal facilitar a l'afectat, ja que el personal propi de l'entitat que és responsable de l'HC, no seria un "*destinatari al que s'han comunicat o es comunicaran dades personals*", als efectes de l'article 15.1.c) de l'RGPD. Conclusió a la que també arriba la Sentència analitzada en les seves qüestions prejudicials primera i segona.

IV

Dit això, en els dictàmens esmentats s'analitza si existeix altra via diferent a l'exercici del dret d'accés de l'interessat (art. 15 RGPD) que permeti als sol·licitants accedir a informació del registre d'accessos a l'HC, per concloure que hi ha base jurídica suficient (art. 6.1.c) RGPD) en relació amb la legislació de transparència, per comunicar als pacients que ho sol·liciten, la informació relativa als accessos a la seva HC, inclosa la identitat, el càrrec o la categoria dels professionals que hi han accedit (si és personal assistencial o no), així com la informació que resulti pertinent sobre l'accés (data i hora de l'accés, i/o centre, mòdul o unitat des de la que s'ha produït), sense que sigui necessari el consentiment d'aquests professionals.

L'Autoritat ha vingut considerant que la informació referent a la traçabilitat dels accessos a la història clínica (que contindria la informació sobre els professionals que hi han accedit), formaria part del registre o control d'accessos de la història clínica dels pacients de què disposarien les entitats responsables del tractament. Es tracta, per tant, d'informació pública a efectes de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (en endavant, LTC) i restaria sotmesa al règim d'accés previst en aquesta normativa, que estableix, com a criteri general, que el dret d'accés a la informació pública només pot ser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis (article 20 i següents).

En aquest sentit, i tractant-se d'informació que conté dades personals, són d'aplicació les previsions dels articles 23 i 24 de l'LTC. En concret, en la mesura que les dades sol·licitades no tenen consideració de dades mereixedores d'especial protecció (article 9 RGPD), l'accés s'ha de regir pel que disposa l'article 24.2 de l'LTC, segons el qual, es pot donar accés a la informació sempre que la ponderació raonada entre l'interès públic en la divulgació de la informació sol·licitada i els drets de les persones afectades (en aquest cas, els professionals que han accedit a la història clínica) sigui favorable a l'accés, tenint en compte les circumstàncies següents:

"a) El temps transcorregut.

b) La finalitat de l'accés, especialment si té una finalitat històrica, estadística o científica, i les garanties que s'ofereixin.

c) El fet que es tracti de dades relatives a menors d'edat.

d) El fet que pugui afectar la seguretat de les persones.

(...)."

Un dels elements a tenir en consideració en la ponderació de drets és la finalitat que el sol·licitant persegueix (article 24.2. b) LTC) i, en definitiva, els motius pels quals interessa conèixer la informació, ja que aquets motius poden ser rellevants a l'hora de decidir sobre la prevalença entre el dret d'accés del sol·licitant i el dret a la protecció de dades de les persones afectades (els professionals que han accedit a la HC).

En els casos analitzats per aquesta Autoritat, es parteix de la premissa que la persona que sol·licita informació sobre els accessos a la seva HC ho fa principalment, amb la voluntat de comprovar possibles accessos indeguts, de tal manera que la finalitat de l'accés estaria relacionada amb la defensa dels interessos de la persona sol·licitant, titular de l'HC.

En aquest context, es posa de relleu que el dret d'accés a la informació pública pot respondre, legítimament, a interessos particulars. Sobre això, l'article 22.1 de l'LTC, en exigir que els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública siguin proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció, fa esment a la presa en consideració, en l'aplicació d'aquests límits, de *“les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.”*

En aquest sentit, la legislació d'autonomia del pacient, regula un dret d'informació al pacient en termes força amplis (article 2.2 Llei 21/2000 i art. 4 Llei 41/2002), en establir que aquest ha de poder disposar de tota la informació referida als diferents aspectes que repercuteixen en el seu tractament i, en definitiva, en la seva salut. Aquests aspectes englobarien, entre d'altres, conèixer quins professionals estan a càrrec i han intervingut en el seu procés assistencial, és a dir, conèixer quins professionals l'atenen i, per extensió, es podria considerar que inclouria conèixer quins professionals han accedit a la seva HC per dur a terme o participar en aquesta atenció, o dur a terme les funcions previstes en la legislació reguladora de l'HC.

En qualsevol cas, el dret a rebre una informació completa sobre el tractament mèdic i assistencial que rep el pacient, és un dret que la legislació d'autonomia del pacient configura de manera reforçada.

Per altra banda, la legislació en matèria de protecció de dades imposa l'obligació al responsable del tractament d'adoptar les mesures tècniques i organitzatives necessàries per garantir la seguretat de les dades personals tractades, inclosa la protecció contra el tractament no autoritzat o il·lícit (articles 5 i 24 RGPD).

Ahora, reconeix a l'afectat el dret a presentar una reclamació davant, en aquest cas, aquesta Autoritat quan consideri que s'ha produït un incompliment o infracció de la normativa de protecció de dades que afecta el tractament de les seves dades personals (articles 77 RGPD), com seria el cas d'haver-se produït un accés indegut a les dades de la seva HC. Això, sens perjudici de poder emprendre altres accions legals que consideri oportunes. Qüestió que també analitza la Sentència de 22 de juny de 2023, en els seu apartat 82.

En aquest context, sembla clar que, per tal d'emprendre aquesta o altres accions legals per a la defensa dels seus interessos, els pacients, o llurs representants, han de poder accedir a determinada informació sobre els accessos a la seva HC.

Ara bé, les dades referides als professionals dels centres sanitaris (dades identificatives o laborals) són dades personals protegides pels principis i garanties de la normativa de protecció de dades.

Entre d'altres, segons els principis d'integritat i de confidencialitat, les dades han de ser tractades de tal manera que es garanteixi una seguretat adequada de les dades personals, inclosa la protecció contra el tractament no autoritzat o il·lícit i contra la seva pèrdua, destrucció o dany accidental, mitjançant l'aplicació de mesures tècniques o organitzatives apropiades (art. 5.1.f) RGPD).

Que les dades personals es trobin sotmeses al principi de confidencialitat no comporta que no puguin ser objecte de tractament (art. 4.2 RGPD), en concret, de comunicació, si aquesta comunicació és lícita (art. 6.1 RGPD). Sempre tenint en consideració el principi de minimització de dades (article 5.1.c) RGPD), que exigeix que l'accés es limiti a les dades estrictament necessàries per assolir la finalitat pretesa.

A més, cal tenir en consideració que, a banda de conèixer la identitat i el càrrec o categoria del professional o professionals que hauran accedit a l'HC, des de la perspectiva del principi de minimització també, s'ha posat de manifest que sembla raonable informar el sol·licitant de la data i l'hora dels accessos produïts i/o el centre i mòdul o unitat des de la qual s'hagin pogut produir aquests accessos, ja que aquesta informació permetria contrastar la pertinença dels dits accessos.

Per això, cal reconèixer l'existència d'un interès legítim per part del pacient en conèixer, entre d'altres, els accessos que s'hagin pogut produir a la seva HC, per poder contrastar, si escau, que aquests es produeixen d'acord amb les previsions de la dita legislació.

Sobre això, des de la perspectiva de la protecció de dades, cal tenir en compte que, segons la disposició addicional desena de l'LOPDGDD:

“Los responsables enumerados en el artículo 77.1 de esta ley orgánica podrán comunicarlos datos personales que les sean solicitados por sujetos de derecho privado cuando cuenten con el consentimiento de los afectados o aprecien que concurre en los solicitantes un interés legítimo que prevalezca sobre los derechos e intereses de los afectados conforme a lo establecido en el artículo 6.1 f) del Reglamento (UE) 2016/679”.

La base jurídica de l'article 6.1.f) RGPD, no resulta d'aplicació quan un tractament de dades es du a terme per al compliment d'una missió realitzada en interès públic o en exercici de poders públics del responsable -com seria el cas del tractament de dades de salut en l'àmbit de centres que participen de la xarxa pública de salut de Catalunya, com en el cas que ens ocupa-. Ara bé, la disposició addicional desena de l'LOPDGDD preveu una habilitació per a la comunicació en base a l'interès legítim de tercers, com podria ser, en aquest cas, els pacients que demanen accedir al registre d'accessos a la seva HC.

Aquesta habilitació estaria fonamentada en l'interès legítim que amb caràcter general cal reconèixer als pacients, el qual resulta un element de ponderació que justificaria, des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades, l'accés del pacient al dit registre d'accessos.

Per altra banda, en la ponderació dels drets, cal tenir en compte la possible afectació que l'accés al registre d'accessos de l'HC pot tenir per als professionals que accedeixen a les HC dels pacients.

En els informes d'aquesta Autoritat s'ha partit de la base que, en l'àmbit laboral, els treballadors poden fer un cert ús privat dels recursos informàtics o les eines de treball (un telèfon mòbil un ordinador, etc.) que l'empresa posa a disposició d'aquests per al desenvolupament de les tasques i funcions que tenen encomanades, d'acord amb les polítiques d'ús d'aquests mitjans que hagi establert l'empresa. Respecte d'aquest ús, en termes generals, els treballadors podrien tenir certa expectativa de privacitat.

Ara bé, més enllà d'això, no sembla que els treballadors d'un centre sanitari puguin tenir les mateixes expectatives de privacitat en relació amb l'ús que fan d'aquestes eines, quan es tracta de l'accés i de la gestió de la informació dels pacients.

Com ja s'ha apuntat, la legislació d'autonomia del pacient delimita els usos de la HC i els accessos que es poden produir en relació amb aquests usos. Per això, la legislació fa recaure en els centres sanitaris, una responsabilitat específica en relació amb la gestió, la conservació i la seguretat de les HC (art. 11 Llei 21/2000). En concret, segons l'article 11.4 de la Llei 21/2000, *"Els centres sanitaris han de prendre les mesures tècniques i organitzatives adequades per a protegir les dades personals recollides i evitar-ne la destrucció o la pèrdua accidental, i també l'accés, l'alteració, la comunicació o qualsevol altre processament que no siguin autoritzats."*

Així, atès que qualsevol accés a les HC haurà de ser necessàriament gestionat, protocol·litzat i supervisat pel centre sanitari, i que la traçabilitat dels accessos resulta una mesura necessària per a assegurar la protecció de la informació que s'hi conté, no sembla que l'expectativa de privacitat que els treballadors dels centres sanitaris poden tenir en d'altres parcel·les de la seva activitat professional, resulti aplicable, en igual mesura, quan aquests treballadors accedeixen i gestionen la informació dels pacients, és a dir, les HC.

A més, el centre sanitari haurà d'haver informat (i format) els seus treballadors sobre la gestió correcta de les HC (i, per tant, de la impossibilitat de dur a terme accessos no justificats i de les conseqüències d'un incompliment en aquest sentit), entre d'altres, perquè així es desprèn de l'article 11.4 Llei 21/2021, esmentat, i del deure de secret (art. 11.6 Llei 21/2000), i dels principis de protecció de dades (en concret, dels principis d'integritat i de confidencialitat, ex. art. 5.1.f) RGPD).

Tenint en compte que els treballadors dels centres sanitaris tenen informació prèvia sobre l'ús correcte de l'HC, i sobre la traçabilitat dels accessos, no sembla que l'expectativa de privacitat pugui suposar un contrapès determinant en la ponderació esmentada.

Això, sens perjudici que en algun cas la ponderació hagi de tenir en compte altres elements, com el resultat del tràmit de consulta previst a l'article 31 de l'LTC en el cas que si la sol·licitud d'informació pública pugui afectar drets o interessos de tercers, identificats o fàcilment identificables. En qualsevol cas, les expectatives de privacitat dels treballadors no suposen, en aquests casos, un motiu per a la denegació general de l'accés dels pacients al registre d'accessos a la seva HC.

En definitiva, la conclusió a la que ha arribat aquesta Autoritat, és que hi ha base jurídica suficient (art. 6.1.c) RGPD) en relació amb les previsions de la legislació de transparència per comunicar als pacients que ho sol·liciten, la informació relativa als accessos a la seva HC, inclosa la identitat, el càrrec o la categoria dels professionals que hi han accedit, així com la informació que resulti pertinent sobre l'accés. Aquestes conclusions, com ja s'ha apuntat, a criteri d'aquesta Autoritat, no s'han de veure afectada per la Sentència de 22 de juny de 2023 del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, ja que si bé, en el cas analitzat en la sentència i ateses les seves circumstàncies concretes el tribunal conclou que en la ponderació de drets sobre la base de l'aplicació de l'article 77 de l'RGPD en relació amb les facultats atribuïdes a les Autoritats de Control per l'article 58.1 de l'RGPD (apartat 82), la informació sobre les persones concretes treballadores del responsable del tractament, no havien de ser lliurades al sol·licitant, per no ser decisives per a l'exercici dels seus drets, no exclou la possibilitat que, en altres circumstàncies aquesta informació pugui ser necessària i la ponderació de drets favorable a l'accés.

Conclusions

La Sentència del Tribuna de Justícia de la Unió Europea a què fa referència la consulta no afecta al criteri d'aquesta Autoritat segons el qual l'accés a la identitat de les persones que presten serveis al responsable del tractament que han accedit a la història clínica, no forma part del contingut del dret d'accés reconegut per l'article 15 de l'RGPD. Sense perjudici que, a partir de l'article 6.1.c) RGPD i la normativa de transparència, es puguin comunicar als pacients que ho sol·licitin la informació relativa als accessos a la seva HC, inclosa la identitat, el càrrec o la categoria dels professionals que hi han accedit, així com la informació que resulti pertinent sobre l'accés (data i hora de l'accés, i/o centre, mòdul o unitat des de la que s'ha produït i motiu), sense que sigui necessari el consentiment dels professionals afectats.

Barcelona, 28 de juliol de 2023